

Der var Folk fra mange Lande, og hver Nation havde sine Manerer; men det voldsomme elektriske Lys paa-satte dem alle den samme Dødningemaske. Der var tunge Børsmænd fra Berlin og Wien og nervetrætte amerikan-ske Fabriksdirektører, der døsede i de dybe Stole, ud-slukte og livløse som frakoblede Maskiner. Og der var et Par af disse landløbende unge Levemænd, der om Dagen gjorde Vejene usikre med deres tordnende Biler og om Aftenen udbredte Nervøsitet paa Hotellerne med deres Fruer eller Elskerinder i dristig Halvnøgenhed, illumine-ret af Diamanter. Men der var ogsaa Velhavere af den gamle Skole og jævne Pølsefabrikanter med deres Koner, der sad henne ved Væggene og stille udsvedte Bordets Glæder. Der var desuden en armenisk Præst, en hinduisk Plantageejer fra Ceylon og to af Himlens Sønner, der vakte Opsigt med deres pragtfulde Silkekaaber.

Ved den ene af Salens Længdevægge stod en Forhøj-ning, hvor der hver Aften optraadte en Række Artister til Gæsternes Underholdning ved Kaffen og Tobakken. Pro-grammet bød denne Dag paa en Negerkomiker, neapoli-tanske Dansere, et Tyrolerkor og et Tintamaresque-Teater. Til Indledning gjorde Hotellets Orkester Honnør med et fejende Musikstykke.

Torben havde ledsaget sine Damer hen til en af So-faerne ved Væggen.

Mellem saa mange af den store Verdens Luksuskvinder tog den danske Ministerenke og hendes Datter sig be-skedne ud. Men hvor de viste sig, vakte deres smukke Skikkelser dog altid Opmærksomhed og efterlod et Køl-